

ฝนเคื่อนหา

ละครโทรทัศน์

สค ฎมระโรหิต

ประพันธ์จากพระราชนิพนธ์ ของ " เวตาล "

คณะกรรมการด้านแสดงทางวิทยุไทยโทรทัศน์ วันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๐๑ เวลา.....น.

โรงเรียนการดีนาฏดุริยางค์ นำแสดงที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ วันวิสาขบูชา

วันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๐๑ เวลา.....น.

(บทภาพยนตร์)

เลื่อนเข้าเป็นภาพทองฟ้า หนาแน่นไปด้วยเมฆฝน

กลายเป็นทิวไม้ชายป่ากวัดไกวตามสายลม (ไกล)

กลายเป็นชายป่าในระยะไกล ป้องคอย ๆ แหกซุ่มไม้ออกมาขานเลื้อย เช็ดเหงื่ออย่างอึดโรย
มองดูชายชวาวอย่างระวังตัว ป้องแหงนหนามองดูทองฟ้า

ป้อง (บน)

" ฝนเคื่อนหา " นี่มันยังงัยกัน "

ป้องขยับตัวจะเดินต่อไป แต่รู้สึกว่ามีน้ำหยดมาถูกตัว จึงแบมือออก
เพื่อทดลองว่ามีเม็ดฝนตกลงมาจริงหรือไม่ ฝนสองสามเม็ดตกถูกมือ
ป้องจึงแหงนหนามองฟ้าอีก

ป้อง (บน)

ทดลองเคลื่อนไหวไกล

" ลงเม็ดแล้วซี พระพิรุณท่านเขี้ยวแนบนี้ "

เห็นความรู้สึกในสีหน้าป้อง ป้องสายตามองหาที่พัก ก็เห็นศาลา
เล็ก ๆ ทางชายป่า ป้องยิ้มได้นิดหนึ่ง.

ตัดไปหาศาลาในระยะไกล

ตัดไปหาป้องอีก

ตัดไปหาศาลา

(ตัดไปหาป้อง (ไกล)

ป้องทำท่าจะเดิน แต่แล้วก็ลังเลที่

เห็นภาพลึกลับกับสตรีสาวกำลังวิ่งเข้าไปในศาลาเพื่อหลบฝน

แสดงความรู้สึกลังเลใจในสีหน้า ไม่แน่ใจว่าจะไปพักฝนที่ศาลาดี
หรือไม่.

ทดลองถอยออก

ป้องมองชายมองขวาแล้วก็แหงนมองฟ้า

ป้อง

" ฝนเจากรม "

ป้องตัดสินใจเดินออกไปทางทิศที่ไม่ใช่ศาลา เดินไกลสองก้าวก็หยุด
แหงนมองฟ้า.

ตัดไปหาภาพเมฆบนท้องฟ้า

ตัดไปหาหนูป้อง

ทดลองถอยออก

ฝนทำท่าจะตก (เลือกเมฆที่หนาแน่นยิ่งขึ้นอีก ใส่เสียงพายุพัดแรงด้วย)

ป้องตัดสินใจจะไปพักฝนที่ศาลา

ป้องกลับหลังเดินดูมตรงไปที่ศาลาโดยเร็ว (ตัด)

(หมดบทภาพยนตร์)

ตัดไปหาภาพภิกษุกับสตรีสาวบนศาลา

ภิกษุ " ไม่นึกเลยฝนตกลงมาได้ เมื่อก็เมฆดำก่อก่อนก็เลยไม่มี "

สตรี " แปลกนะกะ หลวงพ่อ ราวกับจะตกลงเรออย่างนั้นแหละ "

ภิกษุ " อาตมาก็ว่าแปลก มันซักจะยังงใจเสียแล้ว นี่เราจะไปยังไงกัน ? "

สตรี " ตกใหญ่เสียด้วยชีกะ ไม่มีท่าว่าจะหยุดเลย เอ๊ะ , นั้นใคร " (มองออกไปนอกศาลา)

ตัดไปหาภาพป่องวิ่งเข้ามาในศาลา ลอดชายคาซึ่งมีน้ำฝนไหลลงมาไม่ขาดสาย

ตัดไปหาภาพทั้งสามคน ต่างคนต่างมองหน้ากันอย่างประหลาดใจ

ตัดไปหาหน้าป่อง แสดงความรู้สึกสงสัยไม่ไว้วางใจในความสนใจของสตรี

ตัดไปหาหน้าสตรี แสดงความสงสัยในเครื่องแต่งกายและท่าทีของป่อง

ตัดไปหาหน้าภิกษุ มองป่องด้วยเมตตา

ตัดไปหาหน้าป่อง ป่องเลือกที่มุมศาลาโคนเสาแล้วก็นั่งลง เอาผ้าขาวมาเช็ดหน้าและแขน

ตัดไปหาสตรีและภิกษุ เบื้องหลังเห็นฝนไหลลงมาจากรายคา

สตรี (กะวนกะวาย) " เห็นจะเป็นกรรมของดิฉันเสียแล้วละกะ หลวงพ่อ "

ภิกษุ " มันเรื่องของกรรมเก่า คนเราหนีกรรมไม่พ้นหรอกสิกา "

สตรี " ฝนเคื่อนท่า ไม่เคยพบ ตกมาทำไมกัน พระพิรุณท่านใจร้ายเหลือเกิน ถ้าหลวงพ่อกับไปไม่ทัน เขามีตายหรือกะ ? "

ภิกษุ " จะตายหรือไม่ตายก็อยู่ที่กรรม ไม่ได้อยู่ที่ฝน อย่าไปโกรธฝนเลยสิกา "

สตรี " ฝนเป็นเหตุนี้กะ ถ้าฝนไม่ตก เราก็คงไปตั้งไกลแล้ว จุงจันทร์แก้วมาบอก เพาะฆาตเขาจะลงดาบบายนี้แหละ โธ่ นี่ดิฉันจะทำยังไงดี (กะวนกะวาย)

หลวงพ่อบรรยายชีกะ ดิฉันจะทำยังไงดี "

ตัดไปหาหน้าป่อง ป่องมองอย่างสงสัยมากขึ้น

ตัดไปหาหน้าสตรี บังเอิญหันหน้ามาสบตาป่อง มองป่องอย่างสงสัยเหมือนกัน

ตัดไปหาหน้าป่อง ป่องแกยพกเอาใบจากและยาเส้นออกมามวนสูบแกเกอ

ตัดไปหาหน้าภิกษุ มองป่องอย่างพิจารณา

ตัดไปหาสตรีและภิกษุ กลองยิงภาพผ่านป่องไป ต้องอากัปกิริยาของป่องขณะฟัง

สตรี " หลวงพ่อบรรยายชีกะ จะทำยังไงดี "

ภิกษุ " อาตมาก็ต้องไปขอขมาบรรพตวิวิธไว้นั้น มันไม่มีทางอื่น "

สตรี " แต่ฝนตก หลวงพ่อจะไปยังง ิ เปียกหมดหรือกะ ? "

ภิกษุ " อยู่ใต้อาสน์ก็ต้องเปียก จะทำยังไงได้ "

(ภิกษุคว่ำหน้า เคาริยมักจะลุกขึ้น สตรีมองอย่างลึกลับ)

สตรี " หลวงพ่อเปียกหมด เปียกแน่เทียวกะ "

ภิกษุ " ยิ่งกว่านั้นเสียอีก แต่เราต้องไปให้ทัน นี่เขาจะลงดาบก็มองไม่รู้ "

สตรี " แอ...โธ...หลวงพ่อกต้องมาตากฝนเพราะดิฉันอย่างนี้ ดิฉันตกนรก แน่เทียวกะ "

ภิกษุ "จะทนรกรหรือจะไปสวรรค์ มันอยู่ที่ใจ สীগาจะช่วยชีวิตสามี อาตมาก็ตั้งใจ
อย่างนี้เหมือนกัน มันเป็นเรื่องของการกุศล ไม่มีใครทนรกรหรอก "

ตัดไปหาภาพเมฆฝนบนท้องฟ้า (ภาพยนตร์)

ตัดไปหาภาพฝนตก ในทุ่งหรือละเมาะไม้ (ภาพยนตร์) มีเสียงฟ้าร้อง

ตัดไปหาภาพหน้าสตรี แหงนมองดูท้องฟ้า อย่างกะวนกะวาย

สตรี "ดิฉันเห็นแก่ตัวเหลือเกิน ดิฉันยอมให้หลวงพ่อกาณไปไม่ได้หรอกคะ "

ตัดไปหาภาพหน้าภิกษุ

ภิกษุ "ความกตัญญูต่อสามีเป็นคุณธรรมอันประเสริฐ สীগาไม่ได้เห็นแก่ตัวในทางที่ผิด "

ตัดไปหาภาพสามคน กลองยิงผานปอง จับภาพภิกษุกับสตรีอีกมุมหนึ่ง

สตรี (มองฟ้าอย่างกะวนกะวาย) "แล้วดิฉันจะทำอย่างไร ?....โธ นี่จะไปไหนหรือ ?
ความจริงเขาไม่ได้ตั้งใจเลยที่จะปล่อยให้มันหนี ไม่ได้ตั้งใจเลยสักนิดเดียวคะ
มันโคของมันก็หนีไปเองคะ "

ภิกษุ "แต่สามีของสীগาก็ต้องรับผิดชอบไม่ใช่หรือ ฐานคุณไม่ดี "

สตรี "คะ ต้องรับผิดชอบ แต่คำถามหาของท่านไม่ตรงกับความจริง ท่านหาว่าเขาปล่อย
ให้มันหนี "

ตัดไปหาภาพหน้าปอง ปองมองสตรีอย่างสลดใจ

ตัดไปหาภาพภิกษุ

ภิกษุ "ก็เป็นธรรมดาของคนมีเคราะห์กรรม ไม่ได้ทำเขาก็ทว่าทำ นี่ก็แปลว่าเขาจะให้สามี
สীগาตายแทนนักโทษ นักโทษคนไหนเห็นจะเป็นผู้ร้ายสำคัญขึ้นะ "

ตัดไปหาภาพสตรี

สตรี "เป็นอภัยโทษใจจกรรจ์เหียวคะ มันปล้นไม่เลือกหน้า "

ตัดไปหาภาพหน้าปอง ปองขมวดคิ้วมองอย่างสนใจมากขึ้น

ตัดไปหาภาพภิกษุ

ภิกษุ " เขาสร้างกรรม เขาก็ต้องไ้กรรม เขาจะหนีกรรมของเขาไปไม่ได้ "

ตัดไปหาหน้าปอง ปองรู้สึกเสีที่สนใจเพราะคำพูดของภิกษุ

ตัดไปหาภาพภิกษุและสตรี

ภิกษุ " หนีเวร หนีกรรม หนีกันไม่พ้นหรอก สীগา ถ้าหนีได้ชาตินี้ก็ต้องไปใช้ชาติหน้า
เราไม่ควรหนีสิ่งที่หนีไม่พ้น เป็นหนีเขาชาตินี้ ก็รับใช้เขาชาตินี้เสียจะดีกว่า "

สตรี "มันหนีไปแล้ว มันไม่กลับมาใช้หนี้หรอกคะหลวงพ่ "

ตัดไปหาหน้าปอง ปองมีแววตาอย่างไรความคิดและกังวล

ตัดไปหาภาพภิกษุและสตรี

ภิกษุ "แต่เขาควรจะกลับมาถ้าเขาเป็นคนดี "

สตรี "คนดีอะไรกันคะ คนดีเขาจะเป็นโจรหรือ ? "

ภิกษุ "คนที่เป็โจร ไม่ใช่จะเป็นคนชั่วเข้าไปเสียทุกคนหรอก, สีกา คนเรานั้นเปลี่ยนแปลงไปไ้ตามเวรตามกรรม เมื่อถึงเวลาเป็นโจรก็คองเป็นโจร เขาอาจถูกความจำเป็นบังคับให้เป็นโจรไปก็ไ้ ทั้ง ๆ ที่เขาไม่อยากจะเป็ เลื่อกานก็เป็โจร แต่ันั้นเป็นเพราะถูกคนอื่นใส่ความ คนเราเมื่อไม่ได้รับความเป็นธรรม มันก็ตองต่อสู้ป้องกันตัว แต่ถาไปต่อสู้ในทางที่ผิดเขาก็ตองกลายเป็นโจรไปจริง ๆ อาตมายังอยากจะคิดว่านักโทษที่นี้ไปคนนี้อาจไม่มีจิตใจเป็นโจรก็ไ้ แต่ที่ตองเสียบคนไปก็งเป็นเพราะถูกความจำเป็นบังคับ เขาอาจจะเป็นคนดี เมื่อเขาเป็นคนดี เขาก็ควรจะกลับมารับบาปที่เขาทำไว้ "

ตัดไปหาหน้าปอง คีตอย่างกะวนกะวาย เห็นชัดจากสีหน้า

ตัดไปหาภาพภิกษุ

ภิกษุ "อาตมายังเชื่อเสมอว่าสามีของสีกากงจะไม่ถูกประหารชีวิตแทนนักโทษที่นี้ไปคนนี " สามีของสีกาไม่ไ้ปล้นเขา ทำไมจะตองถูกประหารชีวิตด้วยเล่า ? กรรมของแต่ละคนก็ควรส่งผลให้แต่ละคน คนอื่นจะมารับกรรมแทนเขาหาไ้ไ้ "

ตัดไปหาภาพสตรี (ร้องไห้)

สตรี " โธ่ ก็เขากำลังมารับกรรมแทนมันอยู่เดี๋ยวนีแล้วนี้ละ, หลวงพ่อ ถาหลวงพ่อไปช่วยมันทัน เขาก็ตายแน่ ผมไม่เคยตกลงมา เคือนหาแท้ ๆ "

ภิกษุ " ผมเคือนหาไม่เคยตก นีตกลงมาอย่างนี้จะตองเกี่ยวกับกรรม มันเป็นเรื่องของกรรมบรรดาลมากกว่าอะไร อาตมาสังหรณ์ใจอย่างไรชอบกล "

สตรี " ดิฉันก็ว่ามันเป็นเรื่องของกรรมแต่คงไม่ใช่กรรมดี อย่างที่หลวงพ่อกว่าทรอกละ ดิฉันคิดว่าเขาคงไปทำบาปไว้แต่ชาติก่อน ชาตินี้จึงตองตายแทนนักโทษคนนี "

ภิกษุ " กรรมดีกรรมชั่วเป็นของแต่ละคน จะแทนกันไ้ไ้ อาตมาว่าถาสามีของสีกาจะตองถูกประหารชีวิตก็คงไม่ใช่เพราะไปรับกรรมแทนนักโทษ แต่คงเป็นเพราะชาติก่อนตนเองเคยทำบาปไว้ จึงมารับเอาชาตินี้ วัวของใครก็ตองเข้าคอกของคนนั้น จะไปเข้าคอกของคนอื่นไ้ไ้คอก อาตมาก็พูดไว้แล้วว่หานี้เวรนี้กรรมเป็นเรื่องที่หนักันไม่พ้น นักโทษคนนีทำกรรมไว้ทางที่ผิดก็ควรรับไซ้หนี่เสียในชาตินี้ เมื่อไปเกิดใหม่จะไ้ไ้เป็นคนบริสุทธิ์ มีความสุขกาย สุขใจ ไม่ตองไปรอไซ้หนี่เวรกรรมอีก "

ตัดไปหาภาพปอง ยังคงไซ้ความคิอย่างกะวนกะวาย สักครู ลูกขึ้น ทำท่าจะเดินออกไปจากศาลา
ในภาพให้เห็นน้ำฝนไหลลงมาตามชายคา

ตัดไปหาภาพหน้าภิกษุ ภิกษุมองดูปองอย่างสนใจ

ภิกษุ " อ้าว , จะไปไหนเล่า ? ผมยังไม่หายเลย นั่งดูกันก่อนซี "

ตัดไปหาภาพปอง " " มองภิกษุแล้วคิอย่างดังเลใจ

ตัดเป็นภาพสามคน กลองยิงจากภิกษุไปหาปอง

ปอง "ผมมีธุระครับ "

ภิกษุ "จะไปถึงไหนกัน "

- ปอง ไกลครับ
- ภิกษุ "รอนมากนักรึหรือ ? จูระที่วานะ "
- ปอง "รอนครับ "
- ภิกษุ "มีเรื่องอะไรหรือ ? หน้าตาไม่สบายเลย มีอะไรที่อาตมาพอจะช่วยไต่ถามไหม ? "
- ปอง "ไม่หรอกครับ ผมต้องช่วยตัวเอง "
- ภิกษุ " มีแต่เรื่องรอน ๆ กันทั้งนั้น นี่คงจะเข้าเมืองกระมัง ? อาตมาจะเข้าเมืองไปพرونกันก็ได้ "
- ปอง "ผมไม่ได้เข้าเมืองหรอกครับ "
- ภิกษุ "จะออกป่าหรือ ? " (หัวเราะ)
- ปอง "ครับ "
- ภิกษุ "ออกไปทำไมกัน คนเขาอยู่กันในเมืองทั้งนั้น ? "
- ปอง " ในเมืองมันรอนครับ "
- ภิกษุ " หนึ่รอน ? "
- ปอง " ครับ "
- ภิกษุ "คนเราจะรอนหรือเย็นมันอยู่ที่ใจ ถ้าเรายังหนีของเราไม่พ้น เราก็หนีร้อนไม่พ้น "
- ปอง " ผมจะพยายามหนีให้พ้นครับ "
- ภิกษุ "ไม่พ้น ไม่มีทางหนีพ้นได้เลย เชื่ออาตมาเถอะ ความรอนอยู่ที่ใจรักษาใจเสียก่อน แล้วจึงจะหายรอยไต่ "
- ปอง " มียาทาหรือครับ หลวงพ่อ ? "
- ภิกษุ " มี จะทองการไหมเล่า "
- ปอง " ถ้าได้ก็ดีกว่าครับ "
- ภิกษุ " นั่งลงก่อนสิ "
- (ปองนั่งลงตามเดิม)
- ภิกษุ "ยารักษาโรคของมนุษย์ก็คือ พระธรรมของพระพุทธเจ้า เคยฟังเทศน์ไหม ? "
- ปอง " ไม่ค่อยจะเคยครับ "
- ภิกษุ " นั่นสิ ถึงกับรอนไม่ได้ , หัดฟังเสียบ้าง วิธีดับทุกข์ที่ง่ายที่สุดคือ ทำใจให้สงบเสียก่อน แล้วก็พิจารณาเหตุหรือที่มาของทุกข์นั้น , ถ้าทำใจให้สงบได้จริง ๆ ก็จะได้เห็น เมื่อเห็นแล้วก็รับมาแก้ไขเสีย ถ้าคลาเกล็ดารับทุกข์ก็จะคลาย แต่คนเรามักต้องเข้ากับตัวเอง ทำผิดแล้วไม่รับผิด คือถึง , มีมิจฉาทิษฐิ , ไม่ยอมเข้าหาสัจธรรม เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ไม่มีทางจะเห็นเหตุแห่งทุกข์หรือความเร้ารอนได้ เมื่อไม่เห็น ก็แก้ทุกข์ไม่ได้เป็นธรรมดา ทุกข์เมื่อเกิดแล้วเป็นสิ่งที่ต้องแก้ ต้องรับ , ไม่ใช่หนี ทุกข์คือหนี้ของกรรมเก่า เราต้องชำระหนี้กรรมเสียให้หมด ทุกข์ก็จะหมด แต่ต้องระวังว่าอย่าไปสร้างกรรมใหม่ขึ้นอีก เพราะจะต้องไปชำระกรรมกันอีกไม่รู้จักจบสิ้น เพราะเหตุนี้วิธีหนีทุกข์ที่ดีที่สุดก็คือรับชำระหนี้เก่าเสียแล้วก็อย่าไปสร้างหนี้ใหม่ขึ้นมาอีก "

- ปอง "ผมก็ไม่อยากจะสร้างหรรษาครับ "
- ภิกษุ "ก็ดีแล้ว เอ๊ะ ฝนยิ่งตกใหญ่ ทำอย่างไรจะถึงจะให้ทันเวลาได้ ก็เห็นจะต้องตากฝนไป ไม่มีทางอื่นเสียแล้ว ว่าไง สีกา จะรอฝนหรือจะตากฝนไป "
- สตรี "ดิฉันพูดไม่ถูกเสียแล้วละค่ะ จะให้หลวงพ่อก็คือเป็นบาปกรรม, ถ้าไม่ไปก็ทรมานใจไม่ไหว "
- ภิกษุ "อาตมาจะไป" (ลุกขึ้น)
- ตัดภาพไปหาเมฆฝน มีเสียงฟ้าผ่าเปรี้ยง
- ตัดไปหาภพสตรี
- สตรี " ฟ้าคนองอย่างนี้ หลวงพ่อก็คือไม่กลัวหรือคะ ? "
- ตัดภาพไปหาภิกษุ
- ภิกษุ (หัวเราะ) " ลีจากกลัวหรือ ? อาตมาไม่กลัว "
- ตัดไปหาภพสตรี
- สตรี "ดิฉันเห็นแกตัวเหลืองเกินค่ะ , หลวงพ่อ. แต่ถาเขาถูกประหารชีวิต, ถูก ๆ ก็คงต้องอดตาย ใครจะมาทำมาหาเลี้ยงลูก ดิฉันเองเป็นผู้หญิงจะเอาปัญญาที่ไหนไปหาเลี้ยง โธ่, "
- ๒๒ เวรกรรมเสียจริง ๆ (ร้องไห้)
- ตัดไปหาหน้าปอง มองสตรีอย่างเศร้าใจ
- ตัดภาพไปหาภิกษุและสตรี มองปองแล้วหันไปมองสตรี
- ภิกษุ " แต่อาตมาก็ยังเชื่อมั่นอยู่ตามเดิม สามีนของสีกาไม่เคยไปปล้นใคร ทำไมจะต้องมารับโทษแทนผู้ร้ายควาย ความผิดของเขาก็คือประมาทปล่อยให้นักโทษหนี นั่นมันไม่ใช่โทษที่ร้ายแรงจนถึงกับเอาชีวิตทดแทนกัน ถึงบ้านเมืองจะพยายามเอาชีวิตสามีนของสีกาให้ได้ แต่กฎของกรรมเก่ามันเอากันไม่ได้ สามีนของสีกาชื่ออะไรนะ บอกเมื่อไหร่ ลืมเสียแล้ว. "
- สตรี " ชื่อ ขุนสาคร ค่ะ "
- ตัดไปหาหน้าปอง แสดงความแปลกใจและตกใจ
- ตัดไปหาภพภิกษุ และสตรี
- ภิกษุ " แล้วนักโทษที่หนีไปคนนั้นล่ะ ชื่ออะไร ? "
- สตรี " ชื่อ ปอง ค่ะ "
- ตัดไปหาหน้าปอง ตกใจยิ่งขึ้น
- ตัดไปหาภิกษุและสตรี
- ภิกษุ " ชื่อปอง - ชื่อ - ชื่อปอง. รูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไรจำได้ไหม ? "
- สตรี " ดิฉันไม่เคยเห็นหน้ามันหรอกค่ะ "
- ตัดไปหาหน้าปอง ยังคงตกใจอยู่ แต่สีหน้าคลายความหนักใจลง
- ตัดไปหาภิกษุและสตรี
- ภิกษุ " ถ้าอาตมาพบ ก็คงจะเอาตัวกลับคืนไปให้บ้านเมืองเขาได้ อาตมายังเชื่อความดี

ของคนอยู่ คนเราจะชั่วช้าสักเพียงใด ก็ต้องมีดีบ้าง จะไม่ดีเสียเลยนั้นไม่ได้
 ความดีของคนก็คือความรู้จักรับผิดและชอบ ผู้ร้ายทุกคนก็มีความรู้ผิดและชอบ
 ด้วยกันทั้งนั้น แต่ที่ยอมทำผิดก็เพราะความจำเป็นหรือความเคยชิน ยกเว้นพวก
 ที่มีสันดานเป็นผู้อยากดี ๆ เท่านั้น ที่เกิดมาเพื่อจะทำดี ไม่ยอมทำถูก สำหรับ
 นายป่องนี้อาจมาอยากพบ เพราะเชื่อว่าคงจะรู้สำนักผิดถ้าได้พูดกัน "

สตรี " เลือดที่หนีเข้าป่าแล้ว จะไหลกลับมาเข้ากรงอีกนั่น เห็นจะไม่มีวันหรอกค่ะ หลวงพ่อ "

ภิกษุ " มีชี , สีกา อาตมาก็ยังเชื่อดีของตัวเองอยู่ ถ้าได้พูดจากันก็คงจะรู้เรื่อง "

ตัดไปหาภาพป่อง ป่องนั่งตรึกตรอง ในที่สุดก็ตัดสินใจ เงยหนามองภิกษุ

ป่อง " หลวงพ่อครับ, ผมรู้เรื่องแล้ว "

ตัดไปหาภาพภิกษุและสตรี ภิกษุมองป่องแล้วหันไปมองตาสตรี

ภิกษุ " รู้เรื่องแล้ว ? รู้แล้วหรือ ? รู้อะไร ? "

ตัดไปหาหน้าป่อง " รู้ว่าผมทำผิดครับ ผมจะตองใช้หนี้ความผิดของผม ไม่ใช่ทานขุนสาคร ผู้คุม "

ตัดไปหาภาพสตรี

สตรี " นี่ นายป่องหรือ ? "

ตัดไปหาหน้าป่อง

ป่อง " ผมชื่อป่อง ผมนี้แหละนักโทษประหารที่หนีออกมา "

ตัดไปหาภาพภิกษุและสตรี มองตากันต่างคนต่างอึ้ง

ตัดไปหาหน้าป่อง " หลวงพ่อว่าหนักกรรมตองไซ้ ผมยอมเชื่อแล้ว ความจริงถ้าผมไม่ตกลงมา
 ป่านนี้ผมก็เข้าป่าไปแล้ว ไม่ตองกลับมาไ้หนี้ของผม ดูสิครับ , เห็นกันชัด ๆ ที่เดียว
 มันอำนาจของเวรกรรมแท้ ๆ ที่บรรดาทำให้ผมตกลงมา ทั้ง ๆ ที่มันเป็นเงื่อนไข
 ไม่ใช่หน้าผาสักนิด หลวงพ่อทำให้ผมเห็นหนี้ของกรรมเก่า ผมหนีหนี้ไม่พ้นหรอกครับ
 หนี้ใดชาตินี้ก็ต้องไปไ้ชาติหน้า ให้ผมรับไซ้เสียให้หมด ๆ ในชาตินี้ดีกว่า. "

ตัดไปหาหน้าภิกษุ ยิ้มอย่างมีเมตตา

ภิกษุ " นายป่อง คิดถูกแล้ว ไซ้เสียให้หมดชาตินี้ ชาติหน้าจะไ้สบาย "

ตัดไปหาหน้าสตรี (ดีใจ)

สตรี " ไม่นึกเลยว่าจะมาพบนายป่องที่นี่ "

ตัดไปหาหน้าป่อง

ป่อง " ใครจะนึก มันเป็นเรื่องของกรรมเก่าตัวเดียว "

ตัดไปหาหน้าภิกษุ

ภิกษุ " อาตมาคงจะไม่ตองตากฝนเข้าเมืองกระมัง ? ตองไหม ? นายปอง "

ตัดไปหาหน้าปอง

ปอง " ไม่ตองแล้วครับ ผมเองจะเป็นคนตากฝนเข้าเมือง (แหงนมองดูฟ้า) เอะ
ฝนหายตกแล้ว แปลกจริง, พอหายตกก็แดดจ้าที่เดียว, ผมกราบลาละครับ,
หลวงพ่อ, ผมตายแล้วแต่ส่วนกุศลให้ผมบ้าง, " ปองพูด

ก็ต้องจับภาพภิกษุกับสตรีมองปองกราบสามครั้ง แล้วก็มองตามปองเดินออกจากศาลาไป

ภิกษุ ไปเถอะ ลูกเอ๋ย ไปซะหนีกรรมเก่าเสียให้หมด อย่าปล่อยให้คนอื่นต้องรับบาป
ที่เจ้าได้ก่อไว้เลย กรรมดีจะไถ่สนองเจ้าบ้างในชาติหน้า.
